

מסורת הש"ס

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

לא נודע לו שהיה להקדש עד שנאכלה דמו לא מיפרקא: **בר** חצוי אמר רבי אושעיא כולה מתמימין דלא כרבי שמעון כו' עד קדשים ב שמה שחיטה קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא דכל כמה דלא זז דחשבינן ליה לקמא כאלו קטליה והוה ליה שני כשר גמור ואמאי חזי הלא משעת שחיטה הוי מרוק דכל העומד לזרוק כזרוק דמי ומפרקי סבירא ליה כחנא קמא דמתמימין דהתם (ד' פא:) דתנן השוחט ונמלא אותו ואת בנו דשחיטה שאין ראויה היא ולית ליה כל העומד לפדות כח ומשני פרת חטאת אינה משנה אצל ר' אושעיא סבר דלדבריה מתמימין אמרין כזרוק דמי עד שיתקבל בזכר דנשמתו פ"ק דפסחים (דף בגמר השחיטה שצדיין לא מתקבל כל הדם לא אמרין כזרוק דמי וי"י לחודה לא משתרי בשר אלא חממת דהוי כזרוק לא הוי דומיא דבצור (מנחות דף קא: וסו) פריך ליה לר' אושעיא מכדי שמעינן ליה לר' שמעון שפיר שחיטה ראויה וכן במסקנא דהתם ובי הכי דפריך התם ארבי מ"י לתנן לרבי אושעיא דהא ללא מוקי מתמימין כרבי שמעון משום לא גרס ושני אמאי סופג את הארבעים ופסול דשני ה' כבר נפסל דש' מחוסר זמן אלא גרסינן אמאי סופג את הארבעים ותו לא וזמן הש"ל התראת ספק דשמא לא יזרוק וכזרוק לא הוי כיון דאין מזהו לז' ועוד דאסור לזרוק הדם ופשיטא דלא תגמר השחיטה ומשני קדשי

וירש לקוש אמר בשוחר
 קדשים שעלי מומין בחור.
 קדש תב ר' אלעזר לר'
 יוחנן, וכי שחיט קדשים
 מותרת בשר אלהיה,
 ורקדס דם מותר, הנה
 נמצאט שחיט קדשים
 לעולם שחיטא שניה
 גלוס.
 וירש לקוש פרייה
 מותרת את הקדשים הבעלי
 מומין וקוש שחיטת.
 ואמרנא, ושמאמותרה לא
 דאמי' רש לקוש לר'
 שכי' כל העומד לירקד
 עומד דאמי וכל העומד
 לפלדור כפדו דאמי,
 היקדל לא מותרת
 וילא אפילו מעבדן.
 וירקד, דתנא ר' שמע'
 אומי ישר שמיטא
 טומאט אפילו כול'.
 לן לאחר וירקד טמא
 טומאט אוכלן, וקומינא
 בדחטייה מעבדו וי'
 אדמיא שחור ביום
 מירקדו, טמא טומאט
 אפילו, טמא מינה כל
 העומד לירקד כיון
 שהוא ראוי לירקד כורוק
 הנה וירקד לא
 מעבד נמצאט שחיטת
 מותרת. כל העומד
 לפלדור, דתנא ר'